

dennegang. Ogsaa det næste Kast mislykkedes for hende. Hun blev rød i Hovedet, tog omhyggeligere Sigte og kastede paany. Men endnu engang gik det galt.

Per, der kunde se paa hende, at Uheldet gik hende nær, nænnede ikke at triumfere. Selv da baade det fjerde og femte Kast totalt mislykkedes, forholdt han sig tavs.

Skønt Inger paa en Maade følte hans Hensynsfuldhed som en ny Ydmygelse, erobrede han i dette Øjeblik et Stykke af hendes Hjerte. Og da hun i sin Febrilskhed vedblev at slaa forkert, lo hun tilsidst selv deraf, kaldte sig en rigtig Klodrian og blev mere og mere ivrig.

Midt under denne Scene vendte Fruerne tilbage ad den samme Gang. Hverken Per eller Inger hørte dem, før de standsede bagved dem.

»Inger,« kaldte Præstefruen ret skarpt. »Gaa ud og se lidt efter dine Søsken, mit Barn.« — Og vendt mod de andre sagde hun: »Vi skal maaske gaa ind i Stuerne nu.«

I Havedøren traadte Pastor Blomberg Selskabet imøde pulsende paa en Pibe.

»Naa, jeg skulde netop ud og kigge efter Dem, Ingeniør! De maa vist være tobakssulten! Kom, saa gaar vi over til mig selv. Saa generer vi ikke Damerne med vores forstandige Tale,« sagde han og snoede sig omkring med sin overgivneste Latter.